

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: R.P., zastoupeného JUDr. Pavlem Šímou, advokátem, se sídlem Plzeň, nám.
 Republiky 38, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň,
 Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. května 2014 č.j.
 DSH/3729/14

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Stod, odboru správního a dopravního ze dne 12.2.2014 č.j. 8257/13/OSD, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 6.000,-Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 8 měsíců a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč

Žalobce v **žalobě** tvrdil, že mu byla odňata možnost účastnit se jednání správního orgánu. Dne 22.1.2014 bylo žalobci doručeno předvolání k jednání na 12.2.2014, kdy se konalo jediné jednání bez přítomnosti žalobce. V předvolání byl žalobce volán k jednání na 5.2., 12.2., 20.2., 26.2. a 4.3.2014, přičemž byl současně upozorněn, že pokud se náležitě omluví z jednání, bude jednáno v dalším stanoveném termínu, a pokud se bez omluvy nezúčastní jednání, bude jednáno bez jeho přítomnosti v prvním z uvedených termínů, na

který se bez omluvy nebo bez důležitého důvodu nedostaví. Žalobce tvrdil, že se řádně omluvil z jednání 5.2.2014 a dokladem o pracovní neschopnosti prokázal, že je nemocný, jednání se účastnit nemůže, přičemž pracovní neschopnost bude trvat s největší pravděpodobností ještě 12.2.2014. V tento den správní orgán provedl jednání bez přítomnosti žalobce s tím, že se žalobce z jednání nařízeného na 12.2.2014 neomluvil. Podle žalobce toto zjištění není správné, neboť dopisem ze 6.2.2014, který správní orgán I. stupně akceptoval ve vztahu k jednání 5.2.2014, žalobce prokázal, že nebyl práce schopen od 4.2.2014 a že vzhledem k nemoci se očekává kontrola u lékaře 12.2.2014, přičemž žalobce dopisem ze 6.2.2014 sdělil, že z tohoto důvodu se nebude moci zúčastnit i jednání nařízeného na 12.2.2014. Žalobce měl tak za to, že se z tohoto jednání včas a důvodně omluvil. Dále žalobce tvrdil, že k jednání na 12.2.2014 nebyl řádně předvolán, když podle § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s § 51 zákona č. 200/1990 Sb. platí, že ústní jednání nařizuje správní orgán a o jednání účastníky uvědomí nejméně s pětidenním předstihem. Podle § 59 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s § 51 zákona č. 200/1990 Sb. platí, že správní orgán předvolá osobu písemně nejméně s pětidenním předstihem, přičemž v předvolání musí být uvedeno kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví. Předvolání tyto zákonem stanovené požadavky podle žalobce nesplňuje. Žalobce byl předvoláním volán celkem na pět jednání, přičemž současně byl upozorněn, že pokud se náležitě omluví z jednání, bude jednáno v dalším stanoveném termínu, a pokud se bez omluvy nezúčastní jednání, bude jednáno v jeho nepřítomnosti v prvním z uvedených termínů, na který se bez omluvy nebo bez důležitého důvodu nedostaví. Takový procesní postup správní řád podle žalobce neumožňuje a předvolání je nesrozumitelné, když na jednu stranu z něho vyplývá, že je žalobce volán na pět jednání, a na druhou stranu, že se budou konat jen některá podle omluv žalobce. Správní řád podle žalobce neumožňuje, aby správní orgán stanovoval několik variantních jednání. Navíc podle žalobce je jasné, že sám správní orgán nedodržel předvolání, protože v termínech 20.2., 26.2. a 4.3. nejednal, přestože na tyto dny jednání nařídil. Z těchto důvodů nebyly podle žalobce splněny podmínky pro jednání orgánu dne 12.2.2014 bez přítomnosti žalobce. Dále žalobce poukázal na nález Ústavního soudu sp. zn. **II. ÚS 788/02**, podle něhož pochybnosti stran řádného předvolání obviněného z přestupku nutně musí vést k závěru, že řádně předvolán nebyl. I v oblasti správního trestání platí princip presumpce neviny a z něho vyplývající zásada rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného. Pochybnosti o tom, zda byl obviněný řádně předvolán k ústnímu projednání přestupku, postihují ve svém důsledku i zjištěný skutkový stav věci, který se stal podkladem pro správní rozhodnutí.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce neprokázal žádný důležitý důvod pro svou nepřítomnost u jednání nařízeného na 12.2.2014, neboť jím zmiňovaná omluva byla akceptovatelná jen k jednání 5.2.2014. Podle žalovaného nelze jako důležitý důvod pro neúčast u jednání akceptovat pouhé sdělení, že pracovní neschopnost bude s největší pravděpodobností trvat i 12.2.2014, aniž by k tomuto rozhodnému datu bylo cokoli dalšího doloženo (z rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti díl III. nevyplyvají ani nařízené kontroly). Je nutno vždy posuzovat důvod omluvy ve vztahu k nařízenému datu jednání, kdy takový důvod vztažený k 12.2.2014 doložen žalobcem nebyl. S ohledem na poučení uvedené v předvolání měl žalobce svou případnou neúčast z důležitého důvodu omluvit. Jelikož jeho omluvu nelze považovat za omluvu z důležitého důvodu, nebylo na místě ji akceptovat. Žalobce se sám svým postupem – nedostatečnou omluvou, u níž

absentuje důležitý důvod, zbavil možnosti uplatnění svých procesních práv, avšak ze strany správního orgánu I. stupně na těchto právech krácen nebyl. V písemnosti ze dne 6.2.2014 žalobce předložil III. díl rozhodnutí o pracovní neschopnosti, na kterém nebyla uvedena kontrola u lékaře. Skutečnost, že následně po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně zaslal žalobce II. díl rozhodnutí o pracovní neschopnosti s kontrolou zaznamenanou 12.2.2014 (e-mail z 19.2.2014), nelze považovat za omluvu následnou, neboť nesplňuje podmínku bezodkladnosti, tedy prvotní nedostatečnou omluvu ve vztahu k jednání nařízenému na 12.2.2014 již nemůže zhojit. Dále žalovaný považoval za absurdní, že by nařízení více termínů jednání v jedné písemnosti odporovalo zákonu. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 8.8.2012 č.j. **7As 4/2012-32**, kde se soud zabýval případem nařízení více ústních jednání v jedné písemnosti (ne zcela totožný případ – jednání byla nařízena kdykoli v určitých dnech, a pokud se nedostaví, bude projednáno v posledním termínu v určitý čas), a neshledal žádnou protizákonnost postupu. Podle žalovaného je tedy možno dovodit, že postup správního orgánu I. stupně v dané věci je postupem akceptovatelným. Žalovaný neshledal, že by předvolání neobsahovalo potřebné náležitosti. Žalobce tedy věděl, či minimálně vědět na základě předvolání měl a mohl, že pokud nedoloží důležitý důvod omluvy k danému ústnímu jednání (tvrzená pravděpodobnost neúčasti nestačí), bude projednán v nepřítomnosti právě v den, ke kterému nedostatečná omluva směřuje, a další jednání již konána nebudou.

Součástí **správního spisu** je především oznámení přestupku ze dne 12.11.2013, podle kterého v tento den v 8:30 hodin byl žalobce jako řidič vozidla Ford Tranzit RZ ... kontrolován na pozemní komunikaci II/180 u obce Dobřany, přičemž nepředložil řidičský průkaz a následnou lustraci v centrálním registru řidičů bylo zjištěno, že řidičský průkaz má od 28.7.2013 zadržený za jízdu pod vlivem alkoholu. Žalobce oznámení o přestupku podepsal a odkázal na vysvětlení ve správním řízení. Podle úředního záznamu PČR ze dne 12.11.2013 hlídka dopravního inspektorátu Plzeň - venkov zastavila nákladní vozidlo Ford Tranzit ve směru z obce Dobřany na obec Plzeň za účelem silniční kontroly. Dle předloženého občanského průkazu byl zjištěn žalobce a následnou lustraci v centrálním registru řidičů bylo zjištěno, že řidič má od 28.7.2013 zadržený řidičský průkaz a do současné doby nemá vysloven zákaz řízení motorových vozidel. Podle výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 22.11.2013 je zde zaevidováno zadržení řidičského průkazu žalobci od 28.7.2013 jako předběžné opatření, k tomu je předložena kopie potvrzení o zadržení řidičského průkazu ze dne 28.7.2013. Rozhodnutím Magistrátu města Plzně ze dne 12.11.2013, které nabylo právní moci 28.11.2013, byl žalobci zadržen řidičského průkazu s ohledem na projednávání přestupku, kterého se měl dopustit dne 28.7.2013.

Správní orgán doručil žalobci oznámení o zahájení řízení a předvolání k jednání na 19.12.2013. Z tohoto jednání se žalobce omluvil e-mailem ze dne 19.12.2013 s tím, že posílá doklad o termínu seznámení se spisem od policie, který vyzvedl včera večer a z tohoto důvodu očekává nový termín jednání, k čemuž žalobce přiložil kopii vyrozumění o možnosti prostudovat trestní spis ze dne 12.12.2013. Správní orgán znovu předvolal žalobce k jednání na 13.1.2014. Dne 10.1.2014 žalobce odeslal e-mailem omluvu z důvodu pracovní neschopnosti, k tomu přiložil kopii rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavenou 7.1.2014. V dalším předvolání správní orgán I. stupně nařídil jednání na 5.2.2014 s tím, že v případě, že se z tohoto jednání žalobce náležitě omluví, bude konáno jednání dne 12.2.2014

a v případě, že se žalobce opět náležitě z důležitého důvodu z tohoto jednání omluví, bude konáno jednání 20.2.2014 a případně 26.2.2014. V tomto předvolání je dále uvedeno, že v případě, že se žalobce bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu nezúčastní nařízeného ústního jednání, bude konáno v jeho nepřítomnosti v prvním z uvedených termínů, na které se žalobce bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu nedostaví. Dne 6.2.2014 žalobce odeslal e-mailem omluvu s tím, že posílá v příloze kopii potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti a dále uvedl, že s největší pravděpodobností tato bude ještě trvat v další nařízený termín 12.2.2014. K tomuto žalobce předložil rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti vystavené od 4.2.2014. Dne 12.2.2014 správní orgán I. stupně projednal věc při ústním jednání v nepřítomnosti žalobce.

Rozhodnutím **správního orgánu I. stupně** byl žalobce uznán vinným z přestupku s odůvodněním, že žalobce byl vyrozuměn dne 22.1.2014 o konání ústního jednání nařízeného na 5.2.2014. Dne 6.2.2014 bylo správnímu orgánu doručeno rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti žalobce, které bylo žalobci vystaveno 4.2.2014. Žalobci bylo v oznámení o konání jednání ze dne 13.1.2014 sděleno několik termínů ústních jednání, přičemž u každého bylo, že pokud se náležitě omluví z ústního jednání, bude ústní jednání konáno v dalším stanoveném termínu a v případě, že se bez náležité omluvy nebo z důležitého důvodu nezúčastní nařízeného ústního jednání, bude jednání konáno v jeho nepřítomnosti v prvním z termínů, na který se bez omluvy nedostaví. Žalobce se bez náležité omluvy nebo uvedení vážného důvodu nedostavil k jednání. Správní orgán proto v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích rozhodl přestupek projednat v jeho nepřítomnosti.

Dne 19.2.2014 zaslal žalobce opět e-mailem omluvu z nařízeného jednání v termínu 20.2.2014 z důvodu trvající pracovní neschopnosti.

Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které odůvodnil tak, že není pravda, že by se bez řádné omluvy nedostavil k jednání nařízenému na 5.2.2014, což dokládal výpisem hlasových služeb dokládajících telefonickou omluvu v tomto termínu.

V odůvodnění žalobou **napadeného rozhodnutí** žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně omluvu akceptoval ve vztahu k 5.2.2014, avšak tuto již neakceptoval ve vztahu k jednání konanému 12.2.2014. Žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na 19.12.2013, kdy se omluvil z důvodu, že v den jednání je mu umožněno prostudování trestního spisu. Tuto omluvu správní orgán I. stupně akceptoval. Dále byl žalobce předvolán na 13.1.2014, kdy se opět omluvil ze zdravotních důvodů a tuto omluvu správní orgán I. stupně opět akceptoval. S ohledem na dvě předchozí omluvy z ústního jednání správní orgán I. stupně v předvolání ze dne 13.1.2014 žalobce předvolal najednou na 5 termínů ústního jednání. Toto předvolání bylo žalobci doručeno do vlastních rukou dne 22.1.2014. V předvolání byl žalobce výslovně poučen, že je povinen se z každého ústního termínu jednání omluvit. Pokud tak neučiní, bude jednání provedeno v jeho nepřítomnosti v prvním termínu, z něhož se neomluví. V daném případě však nebylo jednání provedeno v žalobcově nepřítomnosti 5.2.2014, jak uvádí odvolatel, nýbrž věc byla projednána až 12.2.2014. Protokol z ústního jednání je datován až 12.2.2014, tedy zcela jednoznačně se jednalo o postup na základě posouzení podmínek pro projednání věci v žalobcově nepřítomnosti ve vztahu k jednání nařízenému na 12.2.2014. Byť to takto výslovně v prvostupňovém rozhodnutí uvedeno není. Vzhledem k tomu, že správní

orgán I. stupně argumentuje, že na základě toho, že se žalobce bez náležité omluvy a uvedení důležitého důvodu k jednání nedostavil, bylo rozhodnuto o projednání v jeho nepřítomnosti, a současně protokol z jednání je datován 12.2.2014, je zřejmé, že odůvodnění jednání v nepřítomnosti směřuje k tomuto datu. Ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce toliko jednou. V omluvě z jednání nařízeného na 5.2.2014 žalobce uváděl, že tato pracovní neschopnost bude s největší pravděpodobností trvat i 12.2.2014. Takové vyjádření žalobce dále nikterak nedoplněné ve vztahu k termínu 12.2.2014 nemůže být podle žalovaného akceptováno, neboť není prokázán důležitý důvod k neúčasti u tohoto jednání. Žalobce byl řádně poučen o povinnosti se řádně omluvit z každého nařízeného termínu jednání. Žalobce toto poučení nerespektoval a důvod své neúčasti nikterak nedoložil. Např. nedoložil potvrzení, že jeho pracovní neschopnost trvá v termínu nařízeného ústního jednání. Správní orgány nejsou ze zákona povinny si jakkoli trvání pracovní neschopnosti ověřovat. Žalobce si taktéž nijak neověřil u správního orgánu I. stupně, zda jeho omluva byla či nebyla akceptována, tedy nedbal přiměřené procesní obezřetnosti, což mělo za následek projednání věci v nepřítomnosti v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. V samém důsledku tedy odvolatel sám sebe připravil o možnost uplatnění svých procesních práv. Správní orgán I. stupně žalobci uplatnění jeho procesních práv v řízení řádně umožnil, řádně jej předvolal i poučil a předvolání mu doručil. Žalobce na jejich uplatnění rezignoval svým postupem, tj. nikoli řádnou omluvou z ústního jednání nařízeného na 12.2.2014 a nedoložením důležitého důvodu pro neúčast u jednání dne 12.2.2014. Žalobce se z jednání konaného 12.2.2014 neomluvil ani následně, přičemž omluva doručená 19.2.2014 byla stažena k jednání nařízenému na 20.2.2014, kdy toto jednání už vzhledem k projednání v nepřítomnosti žalobce dne 12.2.2014 nebylo konáno. Pouhá skutečnost, že žalobce k této omluvě doložil kopii rozhodnutí o pracovní neschopnosti, kde byla zaznamenána kontrola 12.2.2014, nemůže být brána jako následná omluva z jednání dne 12.2.2014 nejen vzhledem k obsahu předmětné omluvy, ale i s ohledem na skutečnost, že omluva ze dne 19.2.2014 by již nebyla ve vztahu k jednání konaného 12.2.2014 omluvou bezodkladnou, tedy by ji nebylo možné akceptovat.

Podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Žalobce v žalobě uplatnil jediný žalobní bod, a to nesouhlas s neakceptací jeho omluvy z jednání dne 12.2.2014 správními orgány.

Na projednávanou kauzu lze podle soudu aplikovat např. rozsudek NSS ze dne 21.2.2013 čj. 9 As 101/2012-60, podle něhož „*uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti*

obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce.

Správní orgán má povinnost akceptovat omluvu, která je náležitá; to předpokládá jak její bezodkladnost, tak i relevanci důvodů, o něž se opírá. Splnění uvedených předpokladů poskytuje možnost obviněnému z přestupku dosáhnout odročení jednání z důvodů spočívajících na jeho straně. Právní institut omluvy z ústního jednání o přestupku tak pro obviněného z přestupku představuje určité zákonem předvídané dobrodiní, jehož využití je však nutno spojit s požadavky, které zaručí jeho výkon, jenž nebude kolidovat se samotným účelem řízení – projednáním přestupku. Při hodnocení včasnosti omluvy je nutno přihlídnout zejména k tomu, jaké prostředky komunikace může obviněný z přestupku pro svou omluvu zvolit a nakolik je či není schopen učinit omluvu s dostatečným předstihem.

Je věcí obviněného z přestupku, jakou formou svou omluvu správnímu orgánu sdělí. Zákon jej v tomto směru nijak nelimituje a přichází tak v úvahu nejrozumnější formy jejího sdělení, např. poštou, e-mailem, faxem, telefonicky, osobně, prostřednictvím k tomu pověřené osoby atd. Lze však po obviněném z přestupku žádat, aby volil natolik spolehlivý způsob sdělení omluvy, že bude zaručeno, že se o omluvě správní orgán skutečně dozví. To správnímu orgánu v rámci možností napomůže minimalizovat jinak zbytečně vynaložené náklady na ústní jednání, které se nakonec konat nebude, a to např. tím, že předvolání svědci budou moci být předem zpraveni o odročení jednání, nebo tím, že kapacity správního orgánu nebudou blokovány ve vztahu k ústnímu jednání, které se vůbec neuskuteční.“

V souladu se závěry citovaného rozsudku NSS, ale i rozsudku, který např. zmínil žalovaný, pod č.j. 7As 4/2012-32 ze dne 8.srpna 2012, lze podle názoru soudu postupovat i v daném případě. Omluva žalobce z jednání nařízeného na 12.2.2014 nesplňovala podmínky cit. ust. § 74 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu, neboť nebyla **včasná**. Potvrzení o pracovní neschopnosti, ze kterého jasně vyplývalo, že pracovní neschopnost trvala k 12.2.2014, totiž žalobce předložil až 19.2.2014, tj. týden po jednání. Vzhledem k tomu, že omluva byla provedena e-mailem a jednalo se pouze o prodloužení pracovní neschopnosti, o níž žalobce (stejným způsobem) informoval již 6.2.2014, je nepochybné, že žalobce měl k dispozici komunikační prostředky, kterými o trvání pracovní neschopnosti dne 12.2.2014 mohl informovat správní orgán dříve ve smyslu výše cit. rozsudku NSS. Bylo namístě, aby žalobce projevil součinnost se správním orgánem ve výše uvedeném smyslu co nejrychleji (bezodkladně) informováním správního orgánu, když se dověděl o trvání pracovní neschopnosti ve vztahu k termínu 12.2.2014.

Omluvu žalobce z jednání nařízeného na 5.2.2014, provedenou dne 6.2.2014, pak správní orgány správně odmítly ve vztahu k jednání nařízenému na 12.2.2014, neboť ve vztahu k tomuto termínu není nijak doložena (viz absence údaje o kontrole u lékaře 12.2.2014 v rozhodnutí o pracovní neschopnosti předloženém 6.2.2014), ba není ani řádně tvrzena (viz arg. slovy „s největší pravděpodobností.“) .

Soud neuznal ani námitku nesrozumitelnosti předvolání k jednání. Z výše shrnutého obsahu správního spisu je zřejmé, že formulace použité v předvolání správním orgánem

prvního stupně je jasná a dostatečně určitá, a nevyvolává pochybnosti o tom, kdy a za jakých podmínek mělo ústní jednání v daném správním řízení proběhnout. Stejně tak byl v předvolání jasně stanoven požadavek, aby se žalobce omlouval jednotlivě z každého z nařízených termínů, s poučením, že jednání proběhne v prvním z termínů, ze kterého se žalobce včas a řádně neomluví. Tímto termínem bylo jednání nařízené na 12.2.2014. Tento postup správního orgánu (více termínů jednání in eventum v jediném předvolání) navíc žádný právní předpis nevylučuje.

Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány správně posoudily nesplnění podmínek pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce v souladu s § 74 zákona o přestupcích. Vyjádření žalobce, že pracovní neschopnost bude pravděpodobně trvat i v následujícím termínu jednání, nelze v žádném případě považovat za řádnou omluvu z tohoto vzdálenějšího termínu jednání, neboť byla zdůvodňována pouze aktuálním zdravotním stavem. Následný odkaz na kontrolu u lékaře obsažený v pracovní neschopnosti předložené 19.2.2014 pak nesplňoval v žádném případě požadavek včasnosti omluvy ve vztahu k termínu 12.2.2014.

Soud se s žalovaným ztotožnil rovněž v tom, že s ohledem na způsob a dobu omluvy žalobce dne 6.2.2014 bylo na žalobci, aby, pokud se chtěl jednání 12.2.2014 zúčastnit, si sám zjistil, že jeho omluva bude akceptována. V rozsudku čj. **9 As 90/2012-31** ze dne 1.8.2013 Nejvyšší správní soud konstatoval, „že v souladu se zásadou *vigilantibus iura* bylo na stěžovateli, aby se u správního orgánu včas informoval o přijetí své omluvy. Byla-li tato omluva správnímu orgánu doručena méně než 24 hodin před plánovaným konáním ústního jednání, jdou případné obtíže se zjišťováním stanoviska správního orgánu k tíži stěžovatele.“

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. října 2014

**Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení: Bc. Michaela Karásková